

תלמה

הכרתי את תלמה לפני כשני עשורים, כאשר הגעתי לעבוד באלוני יצחק. אני זוכרת היטב את ההיכרות עמה: תלמה זיהתה את המבוכה שלי כמורה חדשה ומיד מיהרה להתעניין, לפרגן, לומר מילה טובה, כמו שרק היא ידעה לעשות.

ככל שחלף הזמן למדתי יותר ויותר להכיר אותה, להעריך את אורח חייה המיוחד, את המשמעות שידעה לייחס לדברים החשובים באמת, את הכנות הרבה שהייתה בה, את הערכים שדגלה בהם הלכה למעשה והנחילה לתלמידיה ולסובבים אותה, את ידע העולם הרחב שלה ואת כישרונה הייחודי לאסוף סביבה חברים אמיתיים לרוב.

היו לנו תחומי עניין משותפים, בעיקר קריאה ועבודות יד. תמיד החלפנו רשמים על ספרים שקראנו. בספריית ביתי מצויים ספרים רבים שגיליתי בזכותה ועתה גם הם מהווים חלק מן הפרטים הרבים שמזכירים לי אותה.

לאחר שהתגלתה מחלתה, זכיתי לראות אותה בתדירות של אחת לשבוע כמעט, כשנפגשנו בחוג לעיסת נייר. במפגשים אלו הייתי עדה לחוזקה ולאצילותה. היא הייתה נחושה לנצח, הקרינה כוח ועוצמה, דיברה באופן גלוי על הכל וכל עוד הייתה יכולה, המשיכה לגמוא את החיים כמו שרק היא ידעה לעשות.

קשה לי לכתוב על תלמה בלשון עבר. היא כל כך חיה וממשית בעיני גם עכשיו. אני עדין יכולה לשמוע את כל טפוף צעדיה, לראות את הליכתה הזקופה, לשמוע את קולה הרך וההחלטי ואת מבטה הכחול והעמוק...

יהי זכרה ברוך.

ענת בן-דוד